

Ige: Zsolt. 50,14

Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!

Kedves szülők, nagyszülők és diákok!

Bev. Tanévzáró ünnepi istentiszteletünk után lesz a bizonyítványosztás az iskolában. Ezután pedig minden diák meg fogja mutatni bizonyítványát szüleinek. Erről az esetről jut eszembe a következő vicc:

Pistike hazaviszi nem túl szép bizonyítványát, és megmutatja édesapjának. Az apa olvasni kezdi:

- matematika – egyes (durr - egy pofont lekever Pistikének)
- fizika – egyes (megint elcsattan egy pofon)
- ének – ötös (ismét ad egy pofont a fiának)

Pistike erre azt mondja az apjának: Na de apa! Énekből ötös lettem, miért kaptam ezért is pofont?

Mire az apa: Hát azért, mert két egyes után még volt kedved énekelni!

Remélem, az énekkarosoknak az első két osztályzata nem egyes! ...

Szóval eltelt egy újabb tanév, és az a rendje a dolgoknak, hogy a tanárok értékelték a teljesítményeket. A kapott osztályzatok azt mutatják, hogyan teljesítették ezt a tanévet. Azt hiszem, hogy a jegyeiteket ti már tudjátok, nem nagyon lesz nektek meglepetés. Aki képességei szerint teljesített, annak nem lesz meglepetés. De sajnos vannak olyanok, akik – bár tudtak volna – mégsem teljesítettek azt, amit elvártak tőlük. Ezért nektek, kedves Szülők, lehet, hogy annál több meglepetést tartogatnak a bizonyítványok.

2. Az előbb a Zsoltárok könyvéből olvastam fel egy mondatot: „*Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!*” **Ez a kettős felszólítás nem más, mint az Úristen bizonyítványa.** Amolyan ma divatos szöveges értékelés. Ezt a bizonyítványt pedig nem a gyerekek kapják, hanem a szülők.

De miről is van szó? Hogyan kell ezt a bizonyítványt érteni?

Úgy tapasztalom, hogy mi szülők mindent elkövetünk annak érdekében, hogy gyermekünket jó iskolába tudjuk járatni. Készek vagyunk sok mindent feláldozni is ennek érdekében. Mert a gyerekek iskoláztatása bizony sok áldozattal jár. És nagyon tiszteletre méltó, hogy vannak, akik erejükön felül vállalják az áldozatot gyermekeikért.

Amikor megkeresztelték gyermekeiteket, akkor tettetek először fogadalmat. Majd, amikor ebbe a református iskolába beíratátok gyermekeiket, akkor több dolgot is megfogadtatok.

Megfogadtátok, hogy velünk együtt nevelitek hitben gyermekeiteket. És megígértétek, hogy elhozzátok őket gyerek-istentiszteletre. A hitben való nevelés akkor lesz igazán eredményes, ha a szülő saját példájával mutatja ennek a fontosságát.

Megfogadtátok, hogy közös terheinket közösen hordozzátok velünk együtt. Március elején elkezdődött az étkező és a tantermek építése. Nagy reményekkel indultunk el ezen az úton. Hiszen olyan sok év óta vártunk rá szülők, gyerekek és tanárok. Várt erre az egész gyülekezet. Úgy láttam, hogy boldogan álltak meg sokan, és néztek körül, hogy végre épül az étkező! Végre nem kell a gyerekeknek össze-vissza eljárni ebédelni!

Egyáltalán nem természetes, hogy el lehetett kezdeni ezt a nagy beruházást. De már félúton jár az építkezés. Az iskola és a gyülekezet éveken keresztül mindent megmozgatott, hogy előteremtse ennek az építkezésnek a költségeit. Jó lett volna, ha a tavaly a beadott pályázat nyert volna. De elutasították, mert állítólag nincs erre pénz.

Az építkezés közel 150 millióba kerül. Szükség van mindenkinek a segítségére. Ezért néhány héttel ezelőtt egy levelet fogalmaztunk meg nektek kedves Szülők, melyben kértük, hogy adományaitokkal segítsétek az építkezést. Nagyon bízunk abban, hogy mind a 300 család fontosnak tartja, hogy felépüljön az étkező és a tantermek. Tavaly 58-an adtak összesen 574 ezer forintot, ebben az

évben pedig még csak 18-an adományoztak az étkezőre 167 ezer forintot. Mostanáig összesen 741 ezer forint gyűlt össze erre az építkezésre, ami 8 db tetőablaknak az ára. Tisztelettel megköszönöm az adakozók hálaáldozatát.

Számomra különösen is elszomorító, hogy sokan felháborodtak a kapott levélen, mondván: mit képzelünk mi, hogy pénzt kérünk! Pál apostol szavai jutnak eszembe a Bibliából. Idézem szó szerint:

Szükségesnek tartottam tehát, hogy megkérjem a testvéreket, menjenek előre hozzátok, és készítsék elő a már megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint hálaáldozat, nem pedig mint kényszerű adomány. Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. 2Kor. 9,5-7

Megfogadtatok, hogy rendszeresen eljöttök a gyülekezet közösségébe gyermekeitekkel együtt. Mégis ezt a fogadalmat alig néhány szülő teljesíti maradéktalanul. Ők örömmel és szívesen vannak itt hétről hétre, vasárnapról vasárnapra, mert rájöttek arra, hogy Isten sokkal többet ad nekik cserébe ehelyett az egy óra helyett. Jó itt lenni, mert a gondjainkat le tudjuk tenni, és könnyebb lesz a teher, amit viselünk. És jó azért is itt lenni, mert az örömeinkben együtt osztozunk, és így az öröm még nagyobb lesz.

3. Bizonyítványt kaptunk ma. Ebben a bizonyítványban azonban nincs egyetlen osztályzat sem. Csupán szöveges értékelés. Urunk egyetlen mondatot írt a bizonyítványba: „*Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!*” Ebben a mondatban benne vannak mulasztásaink. Benne van ebben a mondatban a hálaáldozat elmaradása, és benne van az is, hogy nem teljesítettük a Felséges Istennek tett fogadalmainkat.

Mégis, ez a mondat egy kérés. Isten kér tőlünk, újra kér. Kéri tőlünk a hálás szívet, és kéri tőlünk fogadalmaink, ígéreteink teljesítését!

4. Kedves Gyerekek és Diákok! Én úgy gondolom, hogy ti nagyon jó eszűek vagytok mindnyájan! Ha valami fontos, akkor azt nem felejtitek el. Ugye?

Nos, először is arra kérlek benneteket, hogy mondjuk el háromszor ezt az aranymondást, hogy jól megjegyezhesétek: „*Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!*” *Zsoltárok 50,14.*

Másodszor arra kérlek benneteket, hogy emlékeztessétek aput és anyut erre a mondatra minden héten. Ámen.